

Sygn. akt II K 347/16

WYROK

WIMIENIURZECZPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Hudak

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Konieczna

przy udziale : ----

po rozpoznaniu w dniu 11.04.2017 r., 9.05.2017r.

sprawy:

T. B. syna Z. i J. z domu M.,

ur. (...) roku w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 lutego 2016 roku o godz. 17.15 w miejscowości P. S. gm. C. będąc w stanie nietrzeźwości I – 1,23 mg/l i II-1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem mechanicznym tj. quadem marki S. o nr rej. (...) po drodze publicznej w strefie ruchu lądowego.

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

- oskarżonego T. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
- na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7.02.2016r.;
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

sygn. akt II K 347/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 9 maja 2017 r. i uznano oskarżonego T. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178 § 1 k.k.

Zgromadzony i oceniony materiał dowodowy był podstawą do przyjęcia, że oskarżony T. B. w dniu 07 lutego 2016 r. o godz. 17.15 w miejscowości P. S. gm. C. będąc w stanie nietrzeźwości I – 1,23 mg/li i II-1,15 mg/l alkoholu w

wydechany powietrzem kierował pojazdem mechanicznym tj. quadem marki S. o nr rej. (...) po drodze publicznej w strefie ruchu lądowego.

Uznając sprawstwo oskarżonego co do zarzucanego mu czynu, za w pełni dowiedzione, Sąd na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 k.k. a jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień znacznej społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Pozwoli na osiągnięcie założonych celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić należy, iż czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony alternatywnie karą pozbawienia wolności do lat 2, karą ograniczenia wolności albo grzywną. Zdaniem Sądu wobec wskazanych dalej okoliczności łagodzących wystarczające dla wypełnienia celów stojących przed karą jest orzeczenie wobec T. B. najłagodniejszej z alternatywnie grożących mu kar, to jest kary grzywny. W związku z tym nie było konieczne wymierzenie oskarżonemu kary surowszego rodzaju, także z uwagi na obligatoryjne i poważne w swoich skutkach środki karne orzeczone przez Sąd obok kary zasadniczej. Z kolei wymiar orzeczonej kary grzywny jest odległy od górnej granicy możliwej do wymierzenia kary i znacznie bliższy dolnej granicy możliwej do wymierzenia kary grzywny (granice te są określone w art. 33 § 1 k.k. i wynoszą od 10 do 540 stawek dziennych grzywny) i w tej sytuacji wymierzonej kary nie można uznać za nadmiernie surową. Także orzeczona wysokość jednej stawki na poziomie 10 zł jest najniższą z możliwych (wg. art. 33 § 3 k.k. stawka dzienna nie może być niższa niż 10 zł, ani też przekraczać 2000 zł). Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony znajdując się w stanie znacznej nietrzeźwości kierował pojazdem, co doprowadziło do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym a także zniszczenia cudzego mienia. Powyższe niewątpliwie wpływa na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżony stwarzał dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym zarówno dla siebie, jak i dla innych uczestników tego ruchu. Oskarżony wykazał się przy tym znaczącym brakiem odpowiedzialności za bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego, kierując pojazdem wiedząc, iż w dniu poprzedzającym jak i w dniu zdarzenia spożywał alkohol, co z kolei wpływa na ocenę stopnia winy oskarżonego jako znacznego. Przy czym oskarżony zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym – quadem bez jakiegokolwiek ważnego powodu.

Z kolei jako okoliczności mające łagodzący wpływ na sądowy wymiar kary, Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego i brak podstaw do kwestionowania zgodności z prawem dotychczasowego trybu jego życia. Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego T. B. karę grzywny w wyżej wskazanym wymiarze. Określając wysokość stawki dziennej grzywny w minimalnej wysokości 10 zł, Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 33 § 3 k.k., w tym przede wszystkim fakt iż oskarżony dopiero od 1 maja 2017r. prowadzi własną działalność gospodarczą, a aktualnie pozostaje na utrzymaniu żony. Okoliczności te przemawiały w ocenie Sądu przeciwko określeniu wysokości stawki dziennej w wyższej kwocie niż ustawowe minimum.

Przy tak ustalonym poziomie nietrzeźwości oskarżonego w chwili przypisania mu czynu, Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat. Orzeczenie przedmiotowego środka karnego jest obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 k.k., z pozostawieniem Sądowi wyboru rodzaju pojazdów, których zakaz dotyczy. W ocenie Sądu zasadne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z uwagi na treść art. 42 § 2 k.k. ustanawiającego jako zasadę orzekanie w takim zakresie przedmiotowym tego środka karnego a nadto z uwagi na rodzaj pojazdu, którym kierował w stanie nietrzeźwości oskarżony. Przedmiotowy zakaz Sąd mógł orzec, stosownie do treści wskazanych wyżej przepisów, na okres od 3 do 10 lat. Sąd orzekł zakaz na minimalny okres 3 lat, uznając, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym ze strony oskarżonego nie jest na tyle znaczny, aby konieczne było orzeczenie przedmiotowego zakazu w wyższym wymiarze czasowym. Ponadto na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres faktycznego zatrzymania prawa jazdy, czyli od dnia 7.02.2016 r.

Na podstawie art. 43 a § 2 k.k. w zw. z art. 43 a § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego T. B. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Również orzeczenie przedmiotowego środka jest obligatoryjne, zaś Sąd określił wysokość świadczenia w minimalnej kwocie 5.000 zł, biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego. Maksymalna zaś wysokość możliwa do orzeczenia to 60 000 zł. W konsekwencji w ocenie Sądu ustalona kwota świadczenia jest nie tylko adekwatna do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu, ale i nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego i w żadnym wypadku nie będzie stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości. Zastosowanie przedmiotowego środka ma również istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Uwzględniając sytuację majątkową oskarżonego uznano, iż uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe i w związku z tym zwolniono go od ponoszenia tych kosztów na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.